

Weg weggetje

We wonen aan een weggetje dat voorbij het volgende huis overgaat in een zandig karrenspoor. Vroeger leidde het zandpad over de uitgestrekte heide van het Scharreveld naar Westerbork en had het een naam, de Oude Westerborkerweg. Nu komt het met een haakse bocht uit op een geasfalteerde verkavelingsweg. Het mag eigenlijk geen naam hebben en heeft het dan ook niet. Een bordje doodlopende weg aan het begin staat er garant voor dat doorgaande automobilisten het straatje links laten liggen.

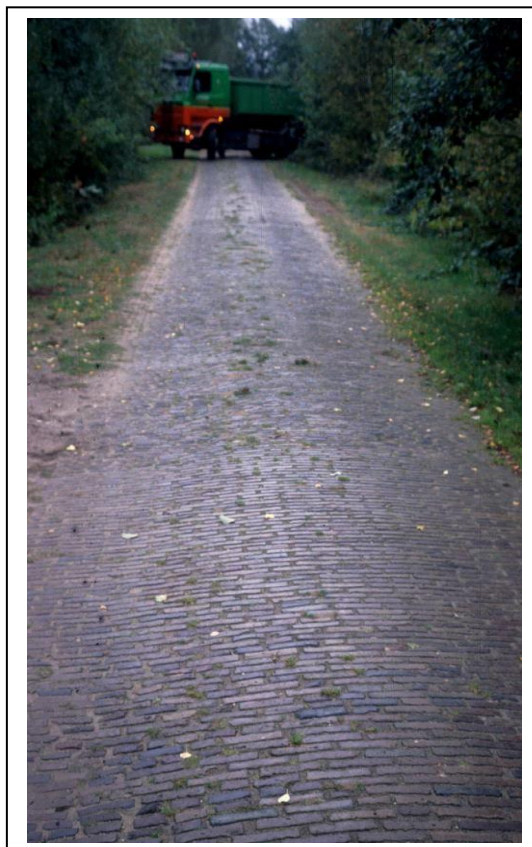
Aan het weggetje staan een paar voormalige boerderijen, tegenwoordig bewoond door burgers die het buitenleven waarderen. Sommige huizen gaan schuil achter hoge hagen, andere worden overschaduwd door oude eiken. Vóór de enige maaibeurt in de nazomer zien de wegkanten er feestelijk uit met grote boeketten van Boerenwormkruid. De greppels langs de bermen worden zelden geschoond. Geleidelijk heeft de natuur er bezit van genomen met warrige braamstruiken, ranke berken en ronde wilgen. Vanuit de struiken klinkt in de lente gezang van fitis, grasmus en geelgors. Kortom, het is zo'n heerlijk, ouderwets straatje dat niet zou misstaan in een prentenboek van begin vorige eeuw.

Een belangrijk deel van haar charme ontleent het weggetje aan de bestrating: oude, onregelmatige, bruinpaarse klinkertjes. In de brede voegen groeien lage graspolletjes en maken graafbijen hun nesten. In der loop van tientallen jaren is het wegdek een beetje hobbelig geworden, maar eigenlijk ligt het er nog verbazend goed bij.

Onlangs schrokken we vroeg in de ochtend wakker door een donderend geluid, alsof het buurhuis instortte. Ik haastte me in de kleren om buiten poolshoogte te gaan nemen. Een reusachtige shovel stond in de ochtend-schemering voor ons huis. De bak van het grommende monster was breder dan ons weggetje en lepelde over de hele breedte de klinkertjes in een grote vrachtauto. Dat veroorzaakte het verontrustende gerommel. Het was duidelijk dat we hier te maken hadden met een ernstig geval van modernisering. Inderdaad, de gemeente had ons laten weten dat zij binnenkort zou beginnen met 'wegonderhoud in het kader van het gemeentelijke bestratingsplan'. In mijn onnozelheid had ik gedacht dat er een stratenmaker zou komen om de paar ondiepe kuiltjes in het wegdek te repareren. Nu was het te laat voor enige actie. Binnen een paar uur waren alle klinkers afgevoerd, ongetwijfeld om straks duur verkocht te worden voor nostalgische bestrating van tuinpaden.

Er volgden een paar lawaaiige weken met razende bulldozers en veel Veronica uit de gettoblaster van de stratenmakers. En passant werden de bermen geëgaliseerd en de struiken in de sloten een beetje gekortwiekt. Nu de rust is weergekeerd, ligt het nieuwe wegdek van roze betonstenen er steriel bij. Het is opeens veel drukker geworden en de auto's razen ongeremd over het gladde wegdek.

Binnenkort zal de gemeente de straat wel weer opbreken om verkeersdrempels aan te leggen. Zonde van alle moeite en geld. Veel erger is het dat ons weggetje bij deze operatie voorgoed haar hart en ziel verloren heeft.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 76. 2004.